

Prama—ticles

M'hauríeu de pagar

Jordi Prat i Coll

comanegra
Institut del Teatre | Edicions

Jordi Prat i Coll (Girona, 1975) és llicenciat en Comunicació Audiovisual per la UPF i en Direcció Escènica i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre de Barcelona (premi extraordinari). Director, dramaturg i traductor, combina la dedicació creativa al teatre amb la pedagogia. Com a dramaturg cal destacar *C. Hospital amb St. Jeroni* (Premi Recull 2000), *Obra vista* (Sala Beckett, 2005), *De quan somiava* (Sala Atrium i Teatre Lliure, 2013) o *Requiem for Evita* (Temporada Alta i La Seca, 2017; Premi Teatre Barcelona a millor musical). Com a director ha dirigit tant clàssics (Josep M. de Sagarra, Serafí Pitarra o Federico García Lorca) com contemporanis (Caryl Churchill, Copi, Heiner Müller, Lluïsa Cunillé, Antonio Tarantino o Rebekka Kricheldorf). Entre els premis que ha rebut cal destacar el Ciutat de Barcelona per *Els Jocs Florals de Canprosa*, de Santiago Rusiñol (TNC, 2018), pel qual també va guanyar el Max a la millor adaptació teatral i el Premi de la Crítica a la millor direcció.

M'hauríeu de pagar

ra ma-ticles

Dramatúrgia contemporània

Primera edició: gener del 2021

© dels textos: Jordi Prat i Coll

© del pròleg: Albert Arribas

© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Institut del Teatre, 2020

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Direcció general: Magda Puyo
Plaça de Margarida Xirgu, s/n
08004 Barcelona
www.institutdelteatre.cat

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo
Edició (Institut del Teatre): Marta Borrás
Disseny de col·lecció: Maria Mestre
Disseny de cobertes: Irene Guardiola
Maquetació: Víctor García Tur
Correcció: Gemma Sardà
Impressió: BookPrint Digital

ISBN (Comanegra): 978-84-18022-69-2

ISBN (Diputació de Barcelona): 978-84-9803-952-8

Dipòsit legal: B 22038-2020

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis. Visita **llibrelocal.cat** per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

M'hauríeu de pagar

Jordi Prat i Coll

Pròleg d'Albert Arribas

Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

comanegra

Taula de continguts

Pròleg	
Albert Arribas	9
Presentació	
Jordi Prat i Coll	19
M'hauríeu de pagar	21
Ella	27
Ell	83
El fill	129

Tres quadres per a una Anunciació

Albert Arribas

Els mites, com els conceptes, a vegades caduquen. Perden la insolència de la vida. Sovint agonitzen amb un declivi lent, però també hi ha cops en què sembla que morin a mans d'algun profeta enardit per la visió d'un benaurat saltimbanqui. D'aquestes morts precipitades, les modernitats en tenen el cul pelat. I és que hi ha descobriments, invents, revelacions que instauren un abans i un després perquè deformen tots els valors sobre els quals s'havien articulat els imaginaris anteriors. Se'ls pot anomenar *inflection point* o *threshold*, depèn del gust de cada especialista, sobretot si és anglòfon o anglòfil.

Plori qui vulgui, d'acord amb nombroses bibliografies autoritzades l'últim gran punt d'inflexió de la nostra història recent s'ha aixecat l'any 2014, si bé no sembla haver-se assentat del tot fins a mitjan 2019. Ens referim, esclar, a la irrupció fulgurant del Satisfyer en l'economia eròtica globalitzada, amb què es posava fi a l'*era del consolador*: un regnat, el del consolador, que d'altra banda ja tenia una tradició de trenta llargs mil·lennis a l'esquena. Mesos després, certament, sonarien les campanes

apocalíptiques d'un coronavirus ben contagiós, però ara per ara resultaria arrogant afirmar que aquesta pandèmia hagi substituït de cop cap inèdita novetat en les nostres normalitats, com a mínim seculars i d'inequívoc abast planetari.

El text teatral que teniu a les mans va ser enllestit la nit de Sant Joan del 2018. D'alguna manera, doncs, s'inscriu en una estranya terra de ningú al bell mig del que podríem anomenar sense ironia el lustre de l'*adveniment del Satisfyer*. És des d'aquest prisma hermenèutic que, al nostre parer, es comprèn amb tota completesa per què el dramaturg inaugura l'obra precisament amb la imatge d'un *consolador* presidint l'escenari abans no s'obrin les aixetes de la paraula: una «joguina íntima», ens dirà un personatge, i la versemblança cronològica ens recordarà que difícilment podria tractar-se encara de cap Satisfyer.¹

M'hauríeu de pagar es bastirà, així, sobre la nounada dialèctica antropològica entre el *consolador* i el *satisfactor*: una tensió interna d'aparença un pèl petarda, qui en pot dubtar, però dotada d'una notòria profunditat per a qui vulgui capbussar-s'hi. I és que el defici —l'anhel de *consol* enfrontat a la impossibilitat d'assolir cap mena de *satisfacció*, justament— serà el fil conductor d'un tríptic dramàtic que hauria pogut dur per títol alternatiu el lema sota el qual s'emmarca el primer dels seus tres soliloquis: «Tres quadres per a una Anunciació». Un lema més

¹ Val a dir que l'esmentat godomací es troba dins d'una bossa que, en principi, no s'obrirà mai. La qual cosa situa la juguina íntima en un àmbit de subjectivitat narrativa i exegètica: una subjectivitat compartida per totes les joguines, d'altra banda, encara que aquestes puguin i hagin de ser compreses sempre en una contextualització més àmplia.

solemne, aquest darrer, i per tant clarament menys atractiu per a les inevitables immediateses que nodreixen la nostra realitat escènica, qui en pot dubtar.

És curiós que al text abundin els motius que conformen el pintoresc mite catòlic de l'Anunciació, des de la verge perplexa, amb els múltiples noms que la recorden, fins al fill sensepare, ofert a la humanitat sencera, passant per l'àngel que erigeix el dit miraculós en missatge, i per tant en metafísica, continuant per l'espès rajolí de llum que prenya la madona, i afluint sempre en l'impacte de la revelació imprevista, a vegades fins i tot amb el suport d'una bola cristal·lina que presagia la concepció immaculada o, almenys, purificada.

Però si *M'hauríeu de pagar* se'ns presenta com un assaig de rellegir aquest mite amb explícita consciència sobre la tradició precedent és perquè al dramaturg sembla amoïnar-lo una pregunta d'escabrosa resposta: arran del nou canvi d'època, el tema de l'Anunciació (a la Verge Maria) resulta encara *vàlid* o bé «ja» ha caducat definitivament en els horitzons post-Satisfyer?

Des del primer moment en què s'anuncia la qüestió, dins el monòleg dedicat a la figura de la *mare*, se'ns planteja amb claredat la pregunta sobre tal dubtosa validesa artística:

es pensava
que la visita era al de contemporani
el museu
i no on som ara

s'ha confós de sigles
les sigles es poden confondre
no dic que no
però el contingut
dubto que hi hagi gaires anunciacions al museu d'art
contemporani
potser n'hi ha
però ho dubto

Els mites, com els conceptes, se sostenen els uns als altres en un delicat castell de naips. Sense el motiu de la Passió, per exemple, la visita de Gabriel a la Verge no tindria gaire sentit. Potser és per això que el primer mitologema que trobarem en la segona part de l'obra serà una referència literal al relat canònic de l'última cena. El segon quadre escènic estarà precisament dedicat a la figura de l'*àngel*, aquell ésser «objectivament atractiu» a través del qual es manifesta l'esperit del pare en cada Anunciació. Un pare que aviat haurà d'esdevenir fill, perxò. No ho oblidem.

Aquesta complexa interacció trinitària —que internet no acaba de dilucidar gens satisfactòriament— pot ajudar-nos a intuir si més no per què el dramaturg enceta el segon bloc del seu retaule dramàtic amb les paraules del Fill abans d'abocar-se a la fusió definitiva amb el Pare per mediació de l'Esperit. I alhora pot ajudar-nos a conjeturar per què acompanya les citades paraules del Sant Sopar amb una nova interrogació sobre la validesa contemporània, transformada ara en decisió de qui mira i escolta:

aquest és el meu cos
heu de decidir vosaltres si és perfecte
més que perfecte
si és apte
apte a les vostres filies

Al tercer quadre, dedicat a la figura del *fill*, l'Anunciació apareixerà en canvi reconvertida en anunci televisiu d'un producte de consum altament volàtil: un polo en forma de mosquit. Aquesta paròdia in extremis de l'embriagadora sang del sacrifici eucarístic no és altra cosa que la imitació barata d'un Dràcula, un gelat que casualment seria escomès a change.org per la campanya «Acabemos con los helados “Dràcula” YA!!!» aquell mateix 2018 d'escriptura de l'obra.

Sobre aquesta fabulosa lllaminadura sí que trobem unes quantes informacions rellevants a la xarxa: creat el mateix any que se celebraren les primeres eleccions generals de la transició democràtica, el Dràcula fou un dels primers fruits palpables que els catalans vàrem recollir quan una empresa familiar del Poblenou quedà absorbida per una multinacional que, al seu torn, havia sigut fundada —a través de la fusió del principal elaborador holandès de margarina amb una reeixida marca anglesa de sabons— poques setmanes abans de l'històric crac del 29. Una crisi llegendària que va sacsejar el nostre món i també va consolidar-lo, en certa manera.

No sembla exagerat afirmar que, si som conscients de tot plegat, podrem explicar-nos millor per què, en aquest tercer

quadre, l'*espiritualitat* del fill s'ha vist reduïda a una fugida esperitada cap a una càmera que, en darrera instància, només es riurà del pobre infeliç:

si busqueu per internet
segur que ho trobareu
una vegada vaig sortir
en un anunci de gelats
l'espot passava en un càmping
jo vestia amb calça curta
i havia d'anar directament a càmera
fugint esperitat d'una tenda
amb un gelat de gel en forma de mosquit a les mans
i somrient havia de dir a la càmera
a mí este verano los mosquitos no me van a picar, ¿y a ti?
i acte seguit havia de fer una queixalada al cap del mosquit
que treia un líquid vermell sang
era una imitació burda d'un Dràcula

La fixació pels finals d'època es troba subtilment agermanada amb el fet que *M'hauríeu de pagar* fos «[a]cabada la revetlla de Sant Joan del 2018», tal com resa l'última línia del text. Perquè l'eròtica nit del solstici d'estiu, consagrada de fa segles a un gran profeta decapitat per mor d'una precoç ballarina de striptease, també és en si mateixa un *llindar* altament eloqüent.

De fet als *Greatest Hits* de la mitologia cristiana, mare dels ous de tants imaginaris històrics, els llindars hi tenen una centralitat absoluta. No ens hauria de sorprendre, doncs, que la imatge de

l'Anunciació —amb la seva revelació trasbalsadora, transformadora, resignificadora— estigui vertebrada plàsticament entorn d'aquest símbol lineal. A cada Anunciació, s'hi produeix una estranya simbiosi entre dos *llindars* alhora problemàtics i fundacionals: l'escenogràfic, la porta que limita arquitectònicament l'interior de la cambra amb l'univers exterior, i el conceptual, l'himen que limita fisiològicament la intimitat amb l'extimitat. Com un feix de llum que traspasa el vidre d'una finestra sense trencar-lo, la semença divina travessa l'himen per fecundar la verge sense esquinçar-lo.

Potser val la pena recordar que l'evangeli canònic més antic, el de Marc, no diu res d'aquesta immaculada concepció, com tampoc en diu res el més recent, el de Joan. Entre els altres dos evangelis, compostos presumiblement en paral·lel, és al de Lluc on podem llegir el relat primigeni de l'Anunciació:

Al sisè mes, l'àngel Gabriel fou enviat per Déu a un poble de la Galilea, anomenat Natzaret, a una noia verge, promesa amb un home que es deia Josep, de la casa de David, i la verge es deia Maria. Va entrar, doncs, a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu». Ella es va torbar d'aquestes paraules, i pensava què podia significar aquesta salutació. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria, que has trobat gràcia a la presència de Déu; concebràs i tindràs un fill, i li posaràs Jesús. Serà gran i serà anomenat Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà *el tron de David*, el seu pare, *regnarà per sempre* a la casa de Jacob, i el seu regne no tindrà fi». Però Maria digué a l'àngel: «I com es farà això, si jo no conec home?». L'àngel li va respondre: «L'Esperit Sant vindrà damunt teu, i el poder

de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el nadó serà *sant*, serà *anomenat* Fill de Déu. I mira, Elisabet, la teva parenta, també ha concebut un fill a les seves velleses, i ja es troba al sisè mes, ella que era tinguda per estèril; que a Déu res no és impossible». Maria digué aleshores: «Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula». I l'àngel es va retirar.

(A l'evangeli de Mateu, en canvi, només s'hi recull que Maria «quedà embarassada per obra de l'Esperit Sant» abans d'anar-se'n a viure amb Josep, i s'afirma que fou l'home qui tingué un somni en el qual li aparegué un àngel per demanar que no repudiés la verge.)

L'acció té lloc dins una casa de poble, doncs, però a les tres Anunciacions destacades pel nostre dramaturg —Mestre de la Seu d'Urgell, Greco i Veronese— observem una progressiva magnificació de l'indret, en la qual es tendeixen a diluir les fronteres entre l'interior i l'exterior de l'espai, cosa que subratlla *in crescendo* el caràcter públic d'aquella situació teòricament privada. Les actituds dels personatges es mantenen amb lleugers matisos, però en canvi les escenografies cada cop s'inflen més.

Aquesta monumentalització de l'escenografia potser té a veure —com passa també en el teatre— amb la precipitació de la seva caducitat. Les Anunciacions, qui en pot dubtar, condensen l'essència del *fet escènic* posant l'accent sobre el públic. Un missatger apareix damunt un escenari, i algú s'ho mira. L'important, però, és que aquest algú accepti deixar-se transformar i així pugui descobrir-se fèrtil en els seus reservoris de puresa. Per

tal que es produeixi una revelació, doncs, cal que hi hagi un veritable *desfici* en la mirada: una íntima necessitat de *desfer-se* per arribar a *ser* més intensament.

En Jordi Prat i Coll va debutar als escenaris barcelonins portant a escena un text de Federico García Lorca, el títol del qual també hauria escaigut meravellosament bé a aquest *M'hauríeu de pagar*. A l'obra en qüestió, Lorca poetitzava l'absolut poder que posseeix el públic enfront de cada proposta dramàtica, i retratava les turbulències més soterrades que sofreix l'escenari a mans de la platea, autèntica protagonista de tota comèdia.

La monetarització de l'experiència teatral, sens dubte, batega amb força rere aquestes violències invisibles de les quals sovint preferiríem desentendre'ns. I és que la «màgia del teatre» —com aquella revelació tan anhelada pels tres personatges que monologuen a l'obra mentre anuncien les seves respectives actuacions— no entén de quantitats, ni de llistes, ni de xifres, ni de rànquings, ni de sigles, ni d'etiquetes, ni de dates, ni de noms. Allò que té valor de debò, tant per a la platea com per a l'escenari, és senzillament la presència activa de l'altre. La generositat de compartir el desfici amb cada nova enunciació.

Presentació

Jordi Prat i Coll

M'HAURÍEU DE PAGAR. EL QUÈ.

M'hauríeu de pagar és la història de tres veus, de tres personatges, de tres revelacions. Una revelació pot tenir un origen diví, podria ser aquell fet comunicatiu en què Déu es manifesta a algú. Però des d'un punt de vista més prosaic, una revelació és quan se't manifesta quelcom que quedava obac. Moltes vegades, si no es parla en veu alta, si no es comuniquen paraules als altres, si no es té companyia, aquest aprenentatge es manté en la ignorància. D'aquí que aquests tres personatges necessitin revelar-se davant d'algú —vosaltres— malgrat ells mateixos. Més que res per fugir de la seva soledat. Que tenen molt present.

M'HAURÍEU DE PAGAR. EL COM.

M'hauríeu de pagar respon a una escriptura lliure, lliure de puntuació per començar. De mica en mica, aquesta escriptura esdevé més conscient. Però divaga. Es perd. Es retroba en plans

de comunicació i de significació diferents per esdevenir finalment música. Sense ser escriptura automàtica, ja que té molta elaboració, he volgut jugar amb els límits del personatge-veu, precisament per treballar sobre les respiracions i les revelacions que les paraules puguin contenir.

M'HAURÍEU DE PAGAR. EL PERQUÈ.

Vaig escriure *M'hauríeu de pagar* per un impuls i perquè volia parlar d'art, d'infantesa, de records, de sexe, de pells, de desplaçaments, de saber-se hereu, d'educació familiar, d'individualismes, d'allò que no entenem, de veritats, de fe, d'allò que som, de fragilitats i d'allò que és ser ésser humà. De carns. Shakespeare deia que estem fets de la matèria que estan fets els somnis. A *M'hauríeu de pagar* podríem dir que estem fets d'una matèria que es diu soledat. Crec que som a partir de les nostres soledats. I de l'herència. I de la vivència.

M'hauríeu de pagar

Tres monòlegs de soledat

*A la Berta Giraut Junoy,
poeta*

INDICACIONS PRÈVIES

Els següents monòlegs estan escrits volgudament amb manca de puntuació a excepció d'alguns signes d'interrogació. Això no vol pas dir que s'hagin de dir a velocitat frenètica sinó que cada equip creatiu que decideixi escenificar aquest material tindrà plena llibertat per prendre les decisions oportunes en cada moment. Sí que hi ha una proposta de respiració marcada pels canvis de línia que pot ajudar a prendre aquestes decisions.

Per no interferir en la lectura ni condicionar-ne la intenció ni el significat s'ha optat perquè les paraules o frases en altres idiomes apareguin sense cap especificació tipogràfica.

Així mateix, les poques indicacions didascàliques són referencials i se'n pot fer el cas que es desitgi, ja que la concepció de l'espectacle i de la posada en escena hauria de sorgir de la creativitat màxima dels implicats.

Ella

Una bossa de mà a terra.

Ella entra.

potser em veureu gesticular molt
jo soc així
quan estic nerviosa
sovint ja em passa també
però quan estic nerviosa
gesticulo més
com una mala actriu
ara no sé per què ho he dit
m'ha vingut al cap no sé per què
això de l'actriu
i quan veig cares noves
veig cares noves que han vingut
em poso nerviosa
sou pocs però hi ha gent que no tinc vista
un parell
així que jo us ho dic per si penseu

què fa aquesta amb les mans?
que què faig amb les mans?
gesticulo
perquè estic nerviosa
per això us ho dic
hi ha alguna actriu entre vosaltres dues?
ara em sap greu el comentari
no?
no sé per què l'he dit
potser perquè sempre n'he volgut ser
jo d'actriu
i no m'he atrevit mai a fer el pas
ara ja soc massa gran per posar-m'hi
o potser no
no se sap mai
potser m'hi animo
hem trigat una mica a començar
ja ho heu vist
no per culpa meva
tenia anotada una persona a la llista
i es veu que que finalment no vindrà
que s'ha equivocat
jo la tenia a la llista
la que m'han passat
la llista on també us vaau inscriure vosaltres
amb el nom i el telèfon i el mail
aquesta
i no he entès els números del telèfon fins ara
el de la persona

no m'ha quedat clar si això era un cinc o un vuit
per això comencem tard però començarem
era un cinc
i li he trucat
ho he acabat de fer i es veu que s'ha equivocat
per això comencem tard
però anirem per feina
ara ja ha quedat clar que no arribava
hi ha gent molt dispersa
tothom es pot equivocar
però si estàs interessat en una activitat
si se suposa que t'agrada
que t'hi has apuntat
que ho tens a l'agenda
el compromís
és igual
tothom es pot equivocar
tots ens equivoquem
ara ja som els que som
que déu-n'hi-do
ara comencem
un moment que abans busco un caramel
es veu que s'ha equivocat de museu
m'ha dit
la persona que havia de venir
que es pensava
m'ho ha dit ara per telèfon
que es pensava
que la visita era al de contemporani

el museu
i no on som ara
s'ha confós de sigles
les sigles es poden confondre
no dic que no
però el contingut
dubto que hi hagi gaires anunciacions
al museu d'art contemporani
potser n'hi ha
però ho dubto
com a molt una verge negra travessada per una catana
o un colom de tres caps estavellat en un dels seus immaculats
vidres de disseny
tot ple de sang
amb les vísceres exposades a la intempèrie de la plaça
a punt per ser menjades per una gavina
que ni Titus Andrònic oferint un festí
no té res a veure
un museu amb l'altre
el contingut
però hi ha molta gent dispersa
que no arriba es veu
la tenim a l'altra punta de la ciutat
si deixo la bossa a terra creieu que me l'agafaran?
estic una mica indecisa amb això de la bossa
mira l'agafo
si se m'adorm el braç ja la deixaré
em sentiu tots bé?
és important que em sentiu bé

no puc cridar gaire
mira la deixaré a terra
on era
prop dels peus
així
que la pugui controlar
un dia vaig parlar més alt del compte
i no és que em diguessin res
ningú no em va dir res
però era una exposició
no aquí
al museu que hi ha a tocar les fonts
aquest que pertany
a una entitat bancària
que
i ho donem per fet
i ho assumim
i així va el món
com tantes altres coses
a la vida
un dia s'hauria de fer un estudi d'això
d'aquestes relacions
tòxiques
era una exposició de De Chirico
i vam començar un grup de vuit o deu persones
com avui
els que veniu habitualment al curs a la llibreria
els fidels
i quan me'n vaig adonar ja en tenia trenta

més de trenta al meu voltant
i no pot ser esclar
la gent s'hi afegeix no per curiositat sinó
per xafarderia i més si no ha de pagar
es pensen que és una deferència del museu
una activitat
i no
i no veuen que són improcedents
esclar que si ells no hi veuen mal
mal de maldat
és impossible que se n'adonin
no depèn d'ells
no depèn de ningú
si al final aquesta és la qüestió
de qui depèn
el mal?
està tan instal·lat que ja ni el detectem
en això Bruegel el Vell ho tenia molt més clar
és igual
els hi vaig haver de dir que no
que es dispersessin
que
que no havien pagat
que si pagaven podrien continuar la visita
no van voler pagar
i vam quedar els que havíem de ser
després em van dir que era per la veu
que com que vaig fer servir un volum alt
un volum no alt però sí més alt d'allò que se suposa

que és l'habitual
per a un grup reduït
doncs
la gent es pensava que era una activitat
del museu i no
no ho era
era per a vosaltres
exclusiu
no per a vosaltres perquè no éreu vosaltres ben bé
ja ho sé
eren uns altres
però uns altres
que éreu vosaltres ara
en el rol
en el grup
en els que sou
ja m'enteneu
així que avui aquí procuraré parlar més fluïx
però m'heu de sentir
és important
em sentiú bé?
si no mireu com gesticulo que us ajudarà
ara feia broma
no no no
no hauria de gesticular tant
tothom que em coneix m'ho diu
però què hi farem
no era de De Chirico era de Warhol
per això cridava

perquè hi havia molta gent poc acostumada
a anar a exposicions
era de Warhol esclar
amb Warhol
ja se sap
la gent es pensa que està
ves a saber
a la Rambla
es pensen que Warhol és modern
quan és un antic
un clàssic no
un antic
un plagiador d'ell mateix
una marca
un copy paste
un post-Dalí avida dollars
un fer pòsters
i samarretes
i pins
que ni pintava
tot el que veureu mai en un museu de Warhol
còpies
cap original
tot còpies
aquesta és la seva grandesa
que el concepte de quadre únic
desapareix
el concepte d'obra original
primigènia

no té cap mena de sentit
una gran troballa si voleu
de concepte
però no t'emociona
què t'ha d'emocionar una còpia?
per més que l'hagi serigrafiada ell mateix
trampós
no deixa de ser una reproducció
ets un trampós Warhol
De Chirico
la gent que hi va és més austera
més pausada
més existencialista
permeteu-me la broma
això no vol dir que no estiguin de frenopàtic
tots ho estem
però almenys en una sala d'exposicions
callen
que és el mínim que es pot demanar
a la gent
en un lloc així
que callin
que mirin els quadres i pensin
ves a saber què pensen però pensen
hi ha diàleg amb l'obra
perquè De Chirico té pintures que són meravelloses
fugues a l'infinit
perspectives impossibles
que et corprenen

et deixen ple de basarda
però en molts quadres
els retrats de la primera època per exemple
et preguntes si sap pintar o no aquest home
molta obra té un traç en el dibuix pèssim
uns colors obertament infantiloides
i unes proporcions més que deficientes
mal girbat
jo us ho dic perquè de vegades
us diuen el nom d'un artista
elquesigui
un famós
penseu-ne un
un
i
sembla que només pel nom
hagueu de tenir un orgasme
i una devoció extàtica
per tota la seva obra
i seriosament
en història de l'art
en art canònic
hi ha molta quincalla
molta palla
molta
a mi la *Mona Lisa* parlant en plata
em sembla una bona merda
hi heu anat a París?
al Louvre

sí?
hi vas perquè creus que és la meca
dels museus
i ho és
en part
ho és
Prado Hermitage Uffizi i Louvre
la meca dels museus
hi vas per veure la joia del joier
i quan arribes a aquella sala
plena de gent
darrere els clatells en sobresurt un quadre més petit del que
havies imaginat
no passa res
protegit per un vidre
això ja fot més
i quan aconseguixes a colzes empènyer
l'estol de turistes japonesos captant fotografies amb el mòbil
i per fi
ja davant per davant la mítica obra
et confrontes al quadre cara a cara
i esperes una revelació
perdoneu-me la referència a la visita programada avui
una anunciació
i no et passa res
per dins
no et passa res
però res de res
res

la decepció
i tens decepció perquè
diguem-ho clar
el que veus
quan el veus són
focus que reflecteixen el vidre que hi han posat per protegir-la
de talibans
i darrere aquella mala il·luminació
pròpia de museu de tercera
acluques els ulls
com els mateixos japonesos
i finalment veus
per art d'encanteri
això sí
veus
la pintura
aconsegueixes veure-la a ella
a ella
la Gioconda
que et mira
que és oficialment el primer retrat de la història que ho fa
que el pintor s'ha atrevit a fer que ens miri
a nosaltres directament
que no estigui de perfil
sinó que ens mira
i quan la veus
t'adones
que té una cara d'estràfúrcio aquella dona que no pots amb ella
i que de misteri cap ni un

que de misteri de somriure cap ni un
que sembla que demani perdó tot mofant-se
per haver-se tirat un pet la paia aquella
i et dius això és la *Mona Lisa*?
això és el quadre dels quadres?
aquesta és la imatge de les imatges?
no us ha passat el mateix a vosaltres?
us ha passat
exacte
estem d'acord
això és la *Mona Lisa*?
perdoneu però
Miquel Àngel està sobrevaloradíssim
i la seva *Mona Lisa* també
per descomptat
va
va no perdem més temps
comencem que ja anem tard
us sembla?
s'ha equivocat de museu no arribarà
algú té un caramel?
n'estic buscant un
sempre en porto i de cafè que m'estoven i em desperten
estic una mica adormida avui
el diumenge al matí
m'agafa nyonya tonta
sempre prenent caramels de llimona
i resulta que els que van millor per la veu
són els de cafè

ho he descobert fa poc
concentrats
ho heu provat?
ja torno a gesticular
els que no em coneixeu no ho sabíeu
els altres ja ho sabeu
que gesticulo
quan som al curs
allà a la llibreria
gesticulo també
no només per assenyalar aspectes dels quadres
que comentem
sinó en general
em moc
igual com feia la meva professora
experta en gòtic internacional
ho dic per la parelleta de noies noves que no conec
no us espanteu
us apuntareu al curs?
només avui?
d'acord
us ha semblat interessant el títol de la visita d'avui
i per això us hi heu apuntat
que ho va veure per internet
n'he trobat un
quin descans
quin descans
n'he trobat un
comencem va

me'l prenc ara?
ho dic perquè si me'l prenc ara
sí només n'hi ha un
no n'hi ha cap més
no
si me'l prenc ara i em quedo sense veu ja no en tindrè més
per després
i la visita serà llarga
llarga no
no serà una visita llarga
una horeta
el que havíem pactat
tampoc no serà curta
serà per veure el que hem vingut a veure
una anunciació
tres
tres quadres per a una anunciació
així vaig titular la visita
una visita específica
tres anunciacions
i les seves comparatives
me'l prenc
sí
comencem
comencem
som-hi
perdó?
com?
he dit Miquel Àngel?

que la *Mona Lisa* és de Miquel Àngel?
he dit això?
no és de Miquel Àngel?
amb tantes dades al cap
de Leonardo?
Leonardo Da Vinci?
pot ser
sí
sí
sí
de Leonardo esclar
és diumenge al matí
la nyonya
disculpeu-me
encara no m'he despertat del tot
tenim tantes dades al cervell
tantes
tantes
no us passa a vosaltres?

t'ho juro
m'he volgut morir
sempre he sabut que la mentida forma part de la meva vida
sempre
ja em coneixes
menteixo
jo això no ho he negat mai
soc mentidera

mentidera
menteixo
suposo que per protegir-me
no són mentides de fer mal
són curatives
o millor
pal·liatives
aquelles que es diuen per fer de coixí
per estovar
el meu primer nòvio per exemple
sempre me l'he inventat
no ha existit mai
l'altre dia a la terapeuta també
em va dir
tens un problema amb les relacions afectives
amb les relacions íntimes personals
tens un problema que hauries
d'afrontar
vols que hi treballem?
et ve de gust?
t'ajudarà a focalitzar-te
a eliminar tant desgast
tot el que m'expliques i treballem és
important
la teva necessitat de voler agradar
una necessitat que tenim tots
per altra banda
d'encaixar amb els teus i amb el teu entorn
i que especialment en feines o en tasques

on una persona s'exposa
especialment en aquelles que s'ha de parlar en públic
com és el meu cas
doncs
ja saps que està divorciada dues vegades la meua terapeuta?
t'ho dic perquè
a veure
a qui ha de donar consells de relacions íntimes afectives aquesta?
dos divorcis
dos
esclar que ho saps si sou amigues
no sou amigues?
m'havies dit que éreu amigues
no sou amigues
no sou amigues
com que me la vas recomanar tu
no sou amigues
doncs
no passa res
m'ho dec haver inventat
m'ha dit fes un dibuix
ella és molt de fer-me fer dibuixos
fes un dibuix de les persones de qui t'has enamorat
per ordre d'importància
no temporal
perquè ho visualitzi
suposo que és per això que soc d'història de l'art
que m'ho fa fer
els dibuixos

potser no
no ho crec
cadascú té la seva tècnica
deu ser la seva tècnica
el seu mètode
a mi m'agrada l'art però dibuixant soc un desastre
ja ho saps
qui sabia pintar de petita eres tu
me'n recordo
ho feies molt bé
sempre treies excel·lent
i em feia una enveja
no l'excel·lent
que jo ja en treia molts
sinó que sabessis dibuixar tan bé
perquè ho feies senzill
semblava fàcil
i les coses que no demanen esforç
esforç extra vull dir
sempre m'han neguitejat
encara ho fas?
encara pintes?
fa dies que em diu que he d'afrontar les relacions personals
del passat
per harmonitzar el meu present
no les familiars
les íntimes
les de parella
cony que em va malament amb els homes

ja t'ho puc dir jo
mira
l'altre dia amb el canvi de temps
aquest canvi de temps que va fer
aquesta primavera de cop i volta
que ens va agafar a tots desprevinguts
que va fer
després de setmanes de pluja
després de dies lletjos
de fred i de pluja
de cop
l'altre dia ho vaig tornar a fer
allò
per culpa de la calor sobtada
ja t'ho pots imaginar
feia temps que no em passava
allò que m'agafa que només saps tu
perquè som amigues
això que tu saps
no
no
no l'hi he explicat a la meva terapeuta
a veure
hi ha intimitats que per què les ha de saber ella?
no trobes?
jo hi vaig pel que hi vaig a la terapeuta
però això de certes intimitats trobo que no les ha de saber
a tu t'ho explico tot perquè som amigues
del col·le

ella és nouvinguda
i no és amiga
doncs
amb aquella calor sobtada
em va venir
el formigueig
jo anava amb la cartera de la feina la bossa i una jaqueta
perquè al matí quan vaig sortir de casa feia fred
que dubtava d'agafar el paraigua i tot però al final
sort en vaig tenir de no agafar-lo que
no sé què n'hauria fet
i a mig matí quan sortia de les classes
per anar a una reunió
d'uns articles que em demanen
per a una publicació online
d'escultura feminista
em va agafar el formigueig
una calentura
que estava catxonda que mullava
que tenia una ansietat
un defici
i vaig
amb una vergonya
amb molta vergonya vaig entrar a un bar
un que no em coneixien
un que no hi entro mai
que em fa com fàstic
que porten uns xinos
que si podia anar al lavabo

no volia prendre res
només volia
tinc a la bossa en cas d'urgència
una joguina
per això m'agrada tenir-la controlada sempre la bossa
que si me l'agafen i me la descobreixen em moro de vergonya
la joguina que hi duc
em va dir que sí
el xino
em va dir que al fons a la dreta
era el lavabo
hi vaig anar directa
i no vegis la tocamenta que em vaig haver de fer
una masturbació que ni l'èxtasi de Santa Teresa de Bernini
que una ànsia
que unes imatges com feia temps que no em venien al cap
que un tot
que una boca oberta i seca
assedegada
un panteix
uns espasmes
m'hi hauria passat hores
desbocada
alienada
tu ho fas això de llepar-te els dits?
jo m'ho beuria tot si pogués
la vergonya a l'entrar encara
perquè estàs amb el delit
amb el cervell ofuscat

que estàs que només estàs per aquell
zum-zum de sang allà a baix
que et clama dits amunt i avall
a dins i a fora
però al sortir
allò sí que era cara de vergonya
satisfacció
malifeta
sí
però sobretot vergonya
que mirant a terra i tot defugint la mirada del xino
que es devia pensar
que almenys prendria un tallat
però no
que aquell lloc em fa fàstic per prendre res
que gràcies vaig dir fluixet sortint
alliberada
vaig pensar en episodis com aquest
quan la terapeuta verbalitzava que tenia problemes personals
amb els homes
amb els meus defcís en llocs públics
problemes
no ho són pas
no hi tenen res a veure
no trobes?
són prontos
són defcís
són necessitats
que cal saciar

anècdotes
vaig fer els dibuixos dels homes que m'havien marcat
com em va dir
soc molt bona alumna
així per ordre d'importància
li vaig dir que havia tingut un nòvio als disset anys
mentida
que jo me li havia declarat
es veu que això és important
qui declara a qui
mentida
i que ens agafàvem de la mà
mentida
que ens fèiem petons menjant crispetes
mentida
que al jo venir a la ciutat a estudiar que la cosa es va refredar
mentida
que vaig conèixer algú altre més interessant
mentida
que em va demanar per sortir i que no vaig saber portar dues
relacions alhora a distància
mentida
que els dos em tractaven molt i molt bé i eren molt detallistes
mentida
que amb el segon va ser amb qui vaig perdre la virginitat tot i
que qui s'ho mereixia segurament era el primer
mentida
que mentida va i mentida ve
tot per no dir-li la veritat

ella ho anotava concentrada i em demanava detalls
alguns els sabia respondre perquè m'he inventat aquesta his-
tòria des de fa tants anys que ja me la sé de pe a pa que és ben
meva
que en soc la guionista
però d'altres no
no sabia ni què dir
feia veure que recordava
que no ho tenia clar
que soc molt dolenta pels detalls
li hauria pogut dir la veritat
potser ja toca
potser ja toca un dia dir prou
i assumir la veritat
però no fa mal
no dir-la tampoc fa mal
potser hauria
de deixar de reescriure
el meu passat emocional
potser té raó que haig d'afrontar el que soc
per qui vaig ser
dir-ho
en aquest camp
ja saps tu qui em va desvirgar
no ho saps?
sí que ho saps
esclar que ho saps
si ho saps tot de mi
que som amigues del col·le

si va ser
segur que ho saps
però no te'n recordes
potser no ho saps
no em costa pas dir-t'ho
gens
ara no ve al cas
si vols t'ho dic
les nits de borratxera
tampoc en farem un gra massa ara del que va passar fa una pila
d'anys
va passar i punt
i ni tu ni jo ja no sabem on para
ara aquell
ni què fa ni res
i jo li hauria pogut dir a la terapeuta
miri
m'ho estic inventant tot perquè em fa vergonya dir que vaig
perdre la virginitat als vint-i-quatre anys i així sense ni adonar-
me'n de què passava o de què em passava o de què de res en
uns lavabos i ara entro als bars a mig matí perquè no em puc
controlar quan fa un canvi de temps sobtat
no crec que tingui res a veure una cosa amb l'altra
no crec vaja
aquesta gent tot ho relaciona però no hi veig el què
no hi aniré més
tinc clar que quan faltin pocs dies per a la propera trobada
li diré que gràcies
que merci pel camí fet

que m'ha servit de molt la seva ajuda
que ja si això quan torni a notar que la necessito per afrontar
la meva manca d'autoestima
que ja li trucaria
té el cul gros
potser és perquè seu massa hores
però quan s'ha aixecat he pensat
té el cul gros
no m'estranya que la deixin
desproporcionat
ella és mona
dolça
i em dona confiança
la seva veu
però això del cul i això de voler saber tantes coses de la meua
vida personal
íntima
no penso
no trobo
no ho sé
em fa patir això de Miquel Àngel
i ella no li ha donat gens d'importància
això que t'he explicat abans de la *Mona Lisa*
això
em fa patir
m'he posat en evidència
quina vergonya
un lapsus el té qualsevol
no?

no trobes?
qualsevol persona en qualsevol moment pot dir
o se li pot escapar
una incongruència
una barbaritat
però em fa patir
perquè no era un lapsus
m'ha vingut de dins
m'ho han fet dir de dins
algú
dins meu
dins el meu cap
i quan ha sigut hora de rectificar
tampoc no me n'adonava
he hagut de mentir
per les cares dels que em miraven
en les seves cares
he vist que havia de rectificar
i canviar Miquel Àngel per Leonardo
o m'enfonsava
però no perquè jo ho pensés
crec que
està fora de mi
com si no en fos conscient
com si no fos jo
com si em vingués d'una part de mi
que no soc jo
i aquesta cara?
és per això d'haver-me follat el teu nòvio quan encara éreu

nòvios?
pensava que ho sabies
no t'ho hauria d'haver dit
som amigues
ni me'n vaig adonar
era verge i no ho volia ser més
tenia vint-i-quatre anys
te n'adones del drama?
anava borratxa
ell suposo que també
no ens redimeix a cap dels dos
érem joves
estàvem de festa
és passat
molt passat
jo crec que
em devia confondre amb tu
estàvem tan unides aleshores
que ens assemblàvem molt
vestíem igual
em devia confondre
i jo tenia el desfici dins
ho necessitava
a més
fa molt de temps
molt
tu ja ets mare
dues criatures i un marit
no li donis importància

del passat
fa molt de temps
ara tot et somriu
se't veu feliç
feina nova
ets feliç
ets forta
qui sap ell on deu parar?
era un tarambana
tu mateixa ho repeties sempre
que no valia la pena
no va ser intencionat
va passar
fortuït
com passen tantes altres coses a la vida
estic preocupada per mi
pel meu cap
el meu cervell
però no m'hi vull capficar
ja estic prou trasbalsada
amb tot plegat
i aquest canvi de temps
demanem?
jo començo a tenir gana
i tu?

que no soc empàtica m'ha dit
de vegades penso que no hauria d'escoltar tant a la gent

de vegades penso que si estic sola
és perquè escolto massa
que dic el que penso
que soc clara
que això agrada per algunes coses
però espanta en d'altres
de vegades penso en la mare
la mare
ella no ens escoltava mai ens manava
sabia com fer-ho
no li calia ni alçar la veu
només li veies la mirada
volies demanar anar d'excursió
o apuntar-te a ballet
a teatre
teatre
o al que fos
però ella ja ho havia decidit
defugir-li la mirada era impossible
a la mare
tot era no
sense dir no
defugir-li la mirada a la mare era impossible
defugir els problemes
el que som
jo ja ho hauria volgut
perquè com que era la gran
era qui més rebia
ves i digue-li tu em deies

que ets la gran
i jo com si no tingués memòria
pensant que canviaria
que algun dia havia de canviar
ens havia d'escoltar
doncs jo
com que era la gran
era jo qui li demanava
que podem anar a?
no va canviar mai
quan tu vas tenir tots els teus problemes
de pes
que no ho deia ningú
però tothom sabia que venien de la mare
d'on si no?
tu i ella me'n fèieu culpable a mi
què hi puc fer jo si soc prima?
us vai
d'alguna manera aliar
va ser terrible
però jo us escoltava
t'escoltava
volia no ser com ella
volia ajudar-te
entendre't
ho saps
la de bolleria industrial que dec haver arribat a menjar a la
meva vida
quilos i quilos de merdes adulterades

boníssimes totes
que jo ni un gram
més aviat prima
més aviat seca
Botticelli
Modigliani
tu eres la Rubens
no
la Botero
perdona ara m'he fet riure
perdona
i jo vaig rebre
qui va rebre vaig ser jo
m'havia de sentir culpable per tot el que menjava?
fins i tot quan menjava verdura
que sempre m'ha agradat molt
a mi la verdura
i el llegum
els cigrons
de sempre m'han encantat a mi
els cigrons
tota la grana cuita
oh i l'api
fins i tot aleshores m'havia de sentir al clatell
o a la cara directament els retrets visuals de la mare
perquè m'ho menjava de gust
que semblava que feia un lleig
que et feia un lleig
i de rebot a ella

que feien que tu estiguessis gorda
vas estar tota la puta adolescència gorda
i jo era la germana de la gorda
vas aconseguir el que volies
ser la protagonista
o almenys
tan protagonista com la mare
i et vaig ajudar
et vaig ajudar molt
i ho saps
et cobria
et defensava
t'escoltava
volia entendre't
tot això de l'egoisme jo aleshores no ho veia
ni ho intuïa
sempre deia que era una malaltia
i l'era una malaltia
un trastorn
que la meva germana no està així perquè ella vulgui
que ella no vol
que té un trastorn
i que et curaries
que jo t'ajudaria
i volies fer patinatge amb mi
te'n recordes?
i tothom et deia que fessis judo
el pare també
i mira que parlava poc el pare

i que bé que t'ha anat el judo
perquè aquella vegada que et van voler violar
tu ho vas dir
que si no hagués estat pel judo potser t'haurien violat
en canvi a mi
jo que feia patinatge
l'única activitat extra que vaig poder aconseguir mai de la mare
m'haurien violat
que potser ja m'hauria convingut aleshores
això que dic no ho penso
ho he dit sense pensar
ni ho penso
et demano perdó
ni ho hauria d'haver dit mai
ho retiro
són coses que es diuen des de l'odi
i jo no en tinc d'odi
gens ni mica
però aquell sotrac teu et va fer reaccionar
la por
vas anar a teràpia
i de mica en mica canviaves
i un dia
tu m'ho vas dir
vas tenir la pulsíó
la pulsíó
una pulsíó d'entrar en un lloc que et tiressin les cartes
un puto tarotista no sé què et va dir
no sé què et va dir

no sé què et va poder dir però
t'ho va arreglar tot
se't va ajustar la desajustamenta del cervell
vas canviar
vas somriure
t'importaven ben poc les mirades de la mare
i vam tornar a ser primes les dues
i jo no sé què et va poder dir aquell home
no ho has dit mai
i mira que jo t'escolto
m'hi fixo en tot el que dius
cada paraula
cada coma
cada punt
per si mai se t'escapa el que et va dir
el que et va poder dir
i noto ara noto que jo
que no soc on hauria de ser
que tinc crisi
no un trastorn com el teu
una crisi
una puta crisi
que res té sentit
i que res del que em pugui dir la psiquiatra
o psicòloga
o coach emocional
o el que sigui com es vulgui dir la dona amb qui vaig
em pot ajudar
que no em reconec

hi ha moments que no em reconec
que passejo pels carrers
i que sembla que hi he passat mil cops pels mateixos carrers
i que
no sé per què hi passejo
que surto
i no sé a sant de què
i que us veig a tots
i que no sé qui sou
i que no tinc amors perquè no soc empàtica
m'ha dit
i m'ha deixat menjant sola
només perquè em vaig follar el seu nòvio
i a consciència que ho vaig fer
buscant-lo
això no li he dit a ella
i tant si el buscava
que jo ho necessitava més que no pas ella
que sempre li ha fet fàstic el sexe
en ella
que sempre deia que a les fosques ho feien
o si no es veu que tancava els ulls
encara els deu tancar quan se la folla el sonso del seu marit?
com s'ha tornat de rancorosa de cop i volta
si ja ho sabia
ha fet veure que no
però ja ho sabia
se li notava a la cara que ho sabia
que l'hi havien dit

jo ja vaig procurar que circulés el rumor
perquè ho acabés sabent
el pitjor de tot va ser que ell
ni se'n va adonar
ni del rumor
ni que el desitjava
ni que em follava
de borratxo com anava
i a mi què?
si
hi ha alguna cosa
potser de la mare
potser d'haver-te protegit massa al llarg de l'adolescència
de la teva adolescència
això m'ho has de reconèixer
que fa que potser em convingui algú que em desactivi
a tu et va anar bé
que em digui una paraula
se't veu feliç
n'ets
una paraula
potser la voldries compartir
potser ja seria hora
ja seria el dia
que em diguessis què et va dir aquell tarat del tarot
busco una paraula només
aquestes que darrerament
sembla que oblidó
no les oblidó però

sembla que no em venen
que les barrejo
que dic obvietats
i tot el contrari al mateix temps
el que no toca
tu saps per què ara
els pastelitos de sempre no tenen el mateix gust?
per què els hi han canviat la fórmula?
i potser no m'hauria d'obsessionar
per aquests buits
aquests buits del pensament
aquesta buidor
que tinc
al cervell
al cor
a les mans
estic buida
i tot això m'agradaria dir-ho
no a tu
que en el fons no m'ets ningú
germana meva
i al revés
ets massa egoista
sempre has volgut cridar l'atenció
sempre m'has volgut demostrar menyspreu
i t'ho dic a tu
però a qui voldria ara aquí davant dels meus ulls és
la mare

mare
em vaig acostumar al teu silenci
te'n vas anar
i la teva mirada implacable
el teu somriure impossible
ja no hi és
la teva mirada
freda
de judici pantocràtic
que em feia estar connectada
ja no hi és
la mirada
m'esperonava
aquella mirada
em feia voler-te no decebre
em feia voler-te estar satisfeta
orgullosa no
satisfeta
que mai no ho vas estar
ves a saber per què
o això penso jo
que sempre aquella tensió
però a mi
honestament
sincerament
aquella tensió
teva

aquella tensió teva
d'aquella casa quan hi entrava
m'anava bé
m'ha anat bé
fins que te'n vas anar
em feia bé
era la meva manera de demostrar-te
que jo també podia ser la protagonista
que jo em mereixia ser-ho
m'ho mereixia
tant com la meva germana almenys
i ara aniria a un tarotista però
el tarot em fa por
tot el que no veig em fa por
per això no hi aniré
tinc por
saber el que no sé em fa por
trobar companyia em fa por
i no trobar-ne encara me'n fa més
la por
la tinc fiblada al cos
reblada als ovaris
que tinc la sensació
que que si me'ls pogués extirpar jo mateixa
que si els pogués agafar
els meus ovaris
amb les mans
i en posés un a cada mà
a cada palmell

em quedarien perforades
les mans
em quedarien
foradades
com els claus de Jesucrist
els meus ovaris
em llagarien els palmells
de tanta energia com concentren
fins a deixar-hi un forat
per veure-hi a través
i la sang hi brollaria
fins a tacar el terra
i fer-hi una bassa
la bassa del martiri
saps?
quan s'observa el martiri de sant Cugat d'Ayne Bru
per primera vegada
el que impressiona
el primer que es veu
és la sang
un raig de sang vermella
espessa
viva
que surt del coll del màrtir
que surt d'un tall net
fet per un botxí expert
un botxí de cara arrugada
que amb esforç
i precisió

fa la feina amb mestria
mentre agafant pels cabells el sant
li tira el cap enrere
per facilitar-se la tasca
i fer que aquest tall s'obri netament
i fer que la sang brolli
no pots deixar de mirar
aquella sang
aquella font
que raja fins a deixar
xop una mena d'abric de pells
que té davant dels genolls
i a la dreta d'aquelles pells
ajagut
com qui no vol mirar l'escena
arraulit
sabent el que s'està esdevenint
però sense mirar-ho
un gos
blanc i negre
que no havíem vist a primer cop d'ull
ajagut
no pas arraulit
amb una mirada
d'una intensitat de compassió
i tristesa
que un cop s'hi aturen els teus ulls
no pots deixar de mirar-lo
perquè els té mig clucs de patiment

tensos d'amor i de mort
ni la sang aleshores
ni els nobles i capellans que comparteixen l'escena més enrere
ni els àngels del cel
ni l'església de Sant Cugat al fons
li fan competència
la mirada closa del gos guanya la partida
la mirada d'aquest gos blanc i negre de la dreta del quadre
amb el nas
olorant inevitablement la sang sense voler-ho
diu
explica
molt més que la fidelitat
explica una vida
explica
allò que és
difícil
tan difícil
d'explicar
allò que les paraules
no poden contenir
allò que fa que una pintura
que un quadre sigui
una necessitat espiritual
la poesia de la pintura
que m'explica
i soc incapaç de compartir
ni a les classes
ni amb ningú

allò que impacta en mi
que és meu
i això sí que no ho comparteixo
que és ben meu
és meu
soc jo
i les intimitats d'aquesta mena són sagrades
no es comparteixen
ni follant amb el primer amor
ni després del seu enterrament
si mai l'arribes a sobreviure
i a tu germana meva
perdona que t'ho digui
fa temps
que t'he sobreviscut
així que el teu silenci
el teu silenci
ja no em dol
calla si així et sents forta
se me'n fot
però ara que he arribat fins aquí
t'ho explicaré fins al final
he entrat sense pensar-m'ho
jo que m'ho penso almenys dos anys per comprar una jaqueta
nova d'hivern o si amb la que tinc ja faig jo que m'hi penso
dos anys
hi he entrat
feia una olor de vetlla
estranya

tot al meu voltant era d'un univers kitsch
d'una qualitat insostenible
del pitjor de LaChapelle
i m'han fet esperar poc
si no ja hauria marxat
no tant per les imatges
sinó per l'olor
i perquè
que no ho tenia clar
que ha sigut per impuls
que hi he entrat
hi ha impulsos que cal seguir
sí
per copiar-te
com quan érem petites i et vas escapar un matí de l'escola
perquè unes nenes reien de tu
i vas estar mimada per la mare tota la setmana
que et pentinava
que et somreia
que et feia un petó abans d'anar a dormir
quan ho vaig fer jo
un dia
això de fugir
com tu
imitant-te
sense motiu
per cridar la seva atenció
res
ni es va immutar

em va agafar de la mà sense mirar-me
i em va retornar a l'escola d'on havia fugit només feia cinc
minuts
i em vaig sentir la nena més desgraciada del món
una bola de vidre presidia la sala d'espera
una bola pesant i lleugera
com la que sosté una Immaculada Concepció de Zurbarán
plena d'angelets que es fonen en el vidre
una imatge que em va costar dilucidar
però que un cop assumida
ja no podia deixar de veure'ls
aquells angelets
com no podia deixar de pensar
en la mà freda que em retornava a l'escola
mentre m'esperava en aquella mena de consulta delirant
d'objectes
piràmides espelmes plomes en cercle
i m'han cridat
sí
he entrat en una mena de despatxet
ha aparegut un senyor
de barba blanca
cabells negres i barba blanca
no gaire espessa però prou llarga
com per dir que era barba
ullets clucs
vestit normal
de carrer
cap túnica ni res

i
no ha dit res
m'ha fet seure
ho he fet
m'ha mirat
i m'ha fulminat amb la mirada
m'ha penetrat per dins
m'ha nuat
m'ha despullat
m'ha deixat sense alè
suspesa
com la Immaculada
jo amb un gest instintiu
m'he agafat les mans
les he posades fermes
palmell amb palmell
sense creuar els dits
només els dos polzes
amb actitud de pregària
he fet el gest exacte de la marededeu
de Zurbarán
calcat
però sense angelets als meus peus
sinó una estora horrible
i he mirat amunt
no gaire amunt
perquè la cara del barba blanca
no he deixat mai de veure-la mentre
parlava amb un accent estrany

mentre m'inoculava
mentre
anant a saco
sense deixar mai de parlar
m'ha desvirtuat
desvirgat
com ho van fer per primer cop
en aquells lavabos
com vaig notar la polla del nòvio de la meva millor amiga dins
meu
com jo amb l'esquena contra la paret rebia les seves investides
frenètiques
insaciables
i no em va fer mal
no em va produir plaer
però no em va fer mal
la volia dins aquella polla
no cap altra
i la vaig aconseguir
vaig triomfar
entre olors de pixum
de bar de festa
i volia el seu semen dins
i ho vaig aconseguir
es va escórrer dins meu
quan vaig notar que volia fer la marxa enrere
li vaig dir
no
no

no reculis
vull el semen dins
sí?
sí
i es va tornar boig
no ho havia fet mai ell
això de follar sense condó
i menys arribar al final
aleshores sí que es va posar frenètic
esbufegava
foll
em llepava el coll
i sí
estrenyent-me fort
molt fort
es va recargolar de cop
mentre m'escopia semen dins
a batzegades
però no vaig ser mare
el que jo volia
per cridar l'atenció
de la mare
per agradar a la mare
perquè sabés que l'entenia
que la podia entendre
i ara qui em perforava
no era una polla
sinó una mirada
ara sense contacte

sense carn
només per dins
per energia
per ànima
un altre desconegut em penetrava
i em deia que canviés de vida
que fos qui volia ser
que ara no ho era
que perseguís el meu somni
i després d'una hora
sense aire per respirar
com si totes les partícules del Sàhara
fossin dins dels meu pulmons
tapiant-los
he expirat
m'he expirat i quan he sortit
d'aquell espai de transició
he infantat
ara sí
l'impacte
dins meu ha infantat
alguna cosa
que ja hi era
la nostra mare
no ho sabia dir de manera
més gràfica
ni més clara
ni més agònica
i perversa

s'ha produït
me n'he adonat
ha passat
s'ha fos
mirant-me en el retrovisor d'una moto mal aparcada a la vorera
he mirat com ella
he vist el món com ella
soc la meva mare
l'ésser que sempre he odiat
em miro com em mirava ella
soc davant del mirall
i soc ella
em miro com em mira ella
a manca de descendència
no desitjada
com ella em va tenir
sense desig
sense un voler-ho
avui per avui
jo soc la meva filla
jo soc qui
m'he de justificar
l'existència
perquè jo
no hauria d'haver-hi sigut
ni en els seus plans
ni en els meus
en canvi si tu existeixes
és

perquè ella ho volia

ens centrarem en tres versions de l'anunciació
una
del mestre de la Seu d'Urgell
l'altra
del Greco
i l'altra
de Veronese
les comparatives són odioses
no hem de comparar mai un quadre amb un altre
l'hem d'entendre en ell mateix
intentarem comprendre com
el mateix tema
pot ser tractat
de maneres diferents
com l'anunciació
aquest meravellós moment
allò que es diu
allò que es revela
s'entén
es comprèn
s'accepta i
canvia la vida d'una dona
el colom
el raig de llum
el coneixement
l'arcàngel

els àngels
els blaus
la perspectiva
la pinzellada
l'escena
els lliris
els paisatges en l'horitzó
donen la informació
a Maria
una dona humil
una escollida
com ella
passa de no saber
a saber
com traspasa en vida
com es converteix
no per decisió
ni voluntat pròpia
en qui no tenia previst ser
com es converteix
en algú altre
algú
que no ha treballat ni ha volgut mai ser
i esdevé imatge
davant tothom
d'allò que no s'hauria imaginat mai
sense voler-ho
s'assumeix
sap

sap
sap
qui és
perquè un raig
la il·lumina
perquè un arcàngel se li presenta
perquè un colom li ve a dir
allò que ella ja sap
que no sabia
som-hi doncs?
sembla que la persona que havia de venir
no vindrà
que bons que són aquests caramels de cafè
ah
abans no comencem la visita
això sí
especialment les noves
que no us conec
i com que m'heu dit que no vindreu
a les sessions de la llibreria
oi que m'heu dit que no vindríeu?
no
que només veniu avui
perquè us ha interessat el títol
molt bé
doncs abans no comencem la visita
sí
doncs
m'hauríeu de pagar

Un jove objectivament atractiu comença a despullar-se d'una manera natural.

m'havien parlat d'un grup
un grup reduït
sou més del que em pensava
no passa res
en part millor suposo
més diners
i més possibilitats
sempre que hi ha congressos
quan hi ha congressos
hi ha més demanda
és normal
cal satisfer les demandes
com més congressos
més demandes
com de més lluny venen
més imaginació hi posen

no em fa res
hi haurà acord
no em fa res
el que vam pactar ho mantinc
si vosaltres ho manteniu
entenc que em vulgheu veure
així que abans d'anar a la taula
volia que em veiéssiu
de fet soc jo
qui vull que em veieu
per després no tenir sorpreses

Resta nu.

aquest és el meu cos
heu de decidir vosaltres si és perfecte
més que perfecte
si és apte
apte per a les vostres filies
el teniu a disposar
com vam pactar
és tot vostre fins a les set del matí
el que vam pactar
i com vam pactar
abans però
d'exposar-me
com vam quedar
perquè m'ho vau demanar
hauria de dir quatre paraules

forma part del tracte
del viatge
intimar
es veu que em voleu conèixer
es tracta que em conegueu
una mica
no només
exposar-me físicament
sinó que
voleu saber qui soc
qui soc?
ostres no sé
soc de poble
sí
quan vaig arribar a la ciutat tot m'era estrany
no em reconeixia
o no reconeixia els carrers
o no em reconeixia jo mateix en aquells carrers
no hi havia aquell carreró estret
tortuós
mig empedrat
mig de ciment
que du a la plaça de l'església
una plaça torta
petita
plena de testos de flors
de pedra
que la senyora Maria
com si fos el seu jardí

s'encarregava cada dia de regar
meticulosament
fes sol
plogués
o nevés
com va fer un parell d'hiverns seguits
ella deia que com que no havia tingut fills tenia flors
que aquelles gardènies
petúnies
hortènsies
i margarides
eren les seves filles
aquell carrer a mi m'agradava
serpentejar-hi
especialment en bicicleta
potser
perquè feia olor
a la ciutat
no hi era
no hi és a la ciutat
aquella olor d'abelles
no hi és
és això
deu ser això
però ara
ara no sabia viure en un altre lloc
ara soc de la ciutat
no sabia viure enlloc més
que no fos entre aquests carrers

entre aquests carrers
alguns tan amples com tot el meu poble
d'altres tan inhòspits
com la mirada de la Raquel
la filla del ferrer
al meu poble encara hi havia ferrer
que semblava posseïda
per un encanteri estrany
menys quan menjava una llesca
de pa amb nocilla
que era quan aleshores
li canviava la cara absolutament
a la Raquel
i te la menjaries tu a ella
la millor de les sensacions
aquí a la ciutat
és quan a la nit
no hi ha ningú
diuen que les grans ciutats no dormen mai
mentida
hi ha carrers de les grans ciutats on a partir
de certa hora no hi passa ningú
ni una ànima
ni un rodamon equivocat
ni un turista distret
ni un escarabat aventurer
ni un congressista com vosaltres
ningú
els carrers on jo visc

són d'aquests
per exemple
jo sé
que un cop ha passat el camió de les escombraries
tot queda net al seu pas
i és aleshores
quan sé que
és el meu moment
em deixo anar
em deixo anar
baixo les escales del meu edifici
que no té ascensor
i deixo la roba en una bossa de supermercat
al peu de les bústies
el moment més impressionant
és quan soc al llindar de la porta
que hauré de traspasar
una porta pesant
de ferro i vidre
l'obro amb una mà
m'agrada fer-ho amb una mà
perquè en noto el pes
i
completament nu
surto al carrer
miro cap a la dreta
i ningú
miro cap a l'esquerra
i ningú

no sé per què ho faig
si sé que no hi haurà ningú
perquè
no hi ha mai ningú
un cop ha passat el camió de les escombraries
no hi ha mai ningú
però ho faig
miro
com per donar-me un vistiplau
com volent retenir el moment de la llibertat
de la voluntat anhelada
de fer el que vull fer
perquè el cos m'ho demana
perquè sí
i un cop he posat el peu al carrer
ja no tinc aturador
corro
i corro
corro per aquests carrers
que sé que em pertanyen
que són meus
especialment ho sé perquè
el vent s'hi filtra
s'hi filtra
i xiula
i jo nu
corrent per aquests carrers
vent amb vent
puc deixar de pensar

hi ha qui fa ioga
aquest és el meu ioga
hi ha qui fa taitxí
aquest és el meu taitxí
hi ha qui fa puntes de coixí
aquestes són les meves puntes de coixí
el meu got de llet abans d'anar a dormir
que em feia prendre sempre el senyor Pere
un home de la terra
d'arrugues de savi però escàs de paraules
un got de llet i a dormir
deia sorrut
i això feia
jo que volia creure
jo que havia de creure
jo que sabia que havia d'estar agraït
feia cas
bevia el got
i me n'anava al llit
els mesos que em tocava estar amb el senyor Pere
eren dels millors
una casa que m'agradava
perquè no m'hi avorria mai
perquè hi havia cinc fills
dos gossos
un canari
tres gats
una besàvia
i la fura

que feia servir el senyor Pere
una fura per anar a caçar conills
jo li vaig voler posar nom a la fura
li vaig dir Quètxup
perquè era llarga i marró com un frankfurt
dels que tant m'agradava menjar
al bar de la Nuri i d'en Ramon
els dies de partit
no ho puc fer gaire sovint
això de deixar de pensar
quan vaig arribar a la ciutat
el mateix dia
no ho hauria dit mai
ella
la vaig conèixer sortint d'una discoteca
era molt més gran que jo
però se la veia convençuda
segura
se la veia forta
i jo no m'hi veia
jo era una fulla al vent encara arrapada a l'escorça de l'arbre
em feia sentir mascle
mai me n'havia sentit
té els cabells d'un fosc que no existeix
aleshores començava a dedicar-se al teatre
ho havia deixat tot pel teatre
em va semblar tot un fiple
al poble no n'hi havia de teatre
ball de festa major per festa major

i poca cosa més
i parades de tiros
aquestes m'agradaven molt
apuntar a les boletes de colors
i guanyar peluixos
follava molt bé
jo amb ella follava molt bé
al poble
les vegades que ho havia fet
especialment amb la Pura
sempre era un vist i no vist
en canvi amb ella
estar dins seu hores m'agradava molt
em despertava tendresa i violència
foc i gorga fresca
ella sabia molt bé què volia de mi
un dia em va dir que al veure'm al sortir de la discoteca
al veure'm fumar recolzat a la paret
que ho va tenir clar
estava tan perdut
que ho va tenir clar
va decidir que jo
jo
que jo seria el pare del seu fill
era ella més gran que jo
i tenia les coses clares
jo acabava d'arribar
era algú per començar
ara tinc un fill de quatre anys

tinc vint-i-dos anys
i un fill de quatre anys
acabats de fer
el veig
però no m'hi sento el pare
a ell li caic bé
juguem
la pilota el torna boig
no li passo ni un cèntim
amb prou feines en tinc per a mi
jo voldria
però la seva mare ho va tenir molt clar
quan es va quedar embarassada m'ho va dir
gràcies pel fill
jo no vaig saber reaccionar
va dir que que no m'ho havia dit abans
perquè no ho entendria
que m'espantaria
que no m'ho va dir en el seu moment perquè
perquè en un futur no hi hagués malentesos
que després d'anys de proves i d'in vitros i de molts i molts
diners llençats per quedar-se embarassada soltera que no volia
homes doncs que ja havia perdut les esperances però que ha-
via anat a un d'aquests que llegeixen les cartes i que li va dir
que seria mare d'un nen i que el pare seria el jove més bell
del món i va resultar que aquest ésser als ulls d'ella era jo que
quan em va veure sortir de la discoteca i sobretot quan em va
veure recolzat a la paret encenent una cigarreta ho va tenir clar
que mai a la vida havia tingut una revelació intuïció tan clara

i que mai a la vida havia estat tan convençuda i segura del que feia perquè a ulls d'ella en aquell moment jo era l'ésser més bell del món
així que
em va dir
que de mi
només volia el meu esperma
que no volia ni una parella ni un pare ni un amant que volia un fill
i que ja el tenia
i que ara era seu
i que gràcies
que jo el podria veure
que el fill sabia que jo soc el seu pare
però que no li faria de pare
que mai li faria de pare
que no influiria econòmicament en ell
que no li faria regals
que no li donaria el cognom
que no decidiria quina roba portaria o deixaria de portar
ni a quina escola aniria
ni quin esport faria
ni a quines colònies aniria
però que el podria veure
això sí
que hi podria jugar
que un fill ha de poder jugar amb el seu pare
i fem això
de tant en tant el veig

de tant en tant juguem a pilota
i ell riu
i jo no estic trist
i la mare ens mira
i aquells cabells seus color negre impossible
i l'olor del seu cony que tant m'agradava
i tant em ve al cap
sobretot quan entro en un ascensor
no sé per què
no l'he tornat a sentir mai
mai amb ningú més
la vaig conèixer el primer dia d'arribar a la ciutat
el primer dia d'encendre una cigarreta
la mateixa setmana de fer els divuit anys
vaig venir a la ciutat perquè al poble hi estava desubicat
molt
massa
era orfe
de petit
els pares se'm van morir en un accident de cotxe
un senglar els va fer sortir de la carretera
quan tornaven de l'enterrament de la meva àvia
l'última que em quedava
la mare de la meva mare
no he tingut germans
no he tingut més família
el poble era la meva família
cada tres mesos canviava de casa
cada tres mesos vivia amb algú diferent del poble

així ho van pactar
entre tots
i des dels set anys fins als divuit
vaig ser fill del poble
del senyor Pere
de la Nuri i d'en Ramon
de la senyora Conxita
de la senyora Maria
d'en Carles i la Fàtima
d'en Jordi i la Berta
d'en Josep i la Carmen
d'en Manel i la Sofia
de l'Ernest i la Dolors
d'en Miquel i la Rosa
de la senyora Roser
d'en Lluís
de la Xaviera
de tots
diuen que quan et fas gran has de matar el pare
jo quan en vaig fer divuit
vaig haver de matar el poble
tant d'aire pur
tanta llum
tanta natura
em rebentaven els pulmons
m'hi ofegava de tanta salut
de tant pobret
de tant no ploris
però si no plorava pas

aquelles mirades amables del poble em mataven
aquelles mirades de bones persones em mataven
i més quan anava creixent
quan em van començar a sortir pèls a l'aixel·la
i al pubis
les mirades del poble eren dels mateixos
però no eren les mateixes
hi havia alguna cosa que no sabia definir
en les seves mirades
ja no era el nen pobret
ja era algú altre
els tensionava per dins
em miraven
i no sabia què pensaven
com feu vosaltres
ara mateix
s'hi assemblen molt les vostres mirades
a les de la gent del meu poble
no patiu
ara ja m'hi he acostumat
aleshores no
no entenia res
em sentia culpable
de ser poble i no formar-ne part
ara ja sé què volen dir les vostres mirades
i no em fa res
aleshores sí
perquè no ho entenia
i amb quinze anys ho vaig decidir

estalviaria per marxar
i ho vaig fer
tots els cèntims que arreplegava
els guardava
sabia que quan fos major d'edat
tindria l'herència dels pares
però no sabia de quina quantitat estàvem parlant
no sabia si en quedarien gaires d'aquells diners promesos
el poble en disposava per cuidar-me
i jo aviat vaig ser conscient que ningú no fa res a canvi de res
i que ells em cuidaven
perquè en treien un sou
així que estalviaria
així que estalviava
així que un dia vaig agafar l'autobús
i després de dues hores i escaig vaig arribar a la ciutat
ja hi era
tenia reservada una pensió
i el primer que vaig fer quan en vaig sortir
va ser anar a una discoteca
i comprar tabac
la música no em va agradar
el tabac tampoc
no he tornat a entrar a cap discoteca
no he tornat a fumar
però l'alegria que vaig sentir
ballant música que no m'agradava
i fumant aquella merda
va ser tan forta

com el viatge en autobús
que acabava de fer
el cor em traquejava dins del pit
com qui sosté un petard dels grossos als dits
i espera llançar-lo enlaire just abans no peti
a la ciutat vaig descobrir que atreia
fora de context
vaig entendre les mirades
vaig entendre que provocava desig
vici
al poble també
però aquí n'era conscient
ningú se n'amagava
no hi havia repressió
la pitjor de les malícies rurals
la repressió dels instints
em vaig fer amic d'un pintor
després d'una conversa en un bar
soc molt de bars
m'encanten les seves dinàmiques
no ho vaig dubtar
i li vaig dir que sí
i el vaig seguir
i ho vaig fer un dia
i un altre
i un altre
així que nu
entrava al seu estudi i
feia de model per a ell

era un pintor
un senyor gran
de més de cinquanta
alguna vegada mentre em pintava es masturbava
així entre els pinzells i les pintures
es treia la polla i es masturbava
davant meu
res eròtic
ni em demanava que em toqués ni que el toqués ni res
i no ho feia sempre
era una sorpresa
jo suposo que devia pintar alguna cosa que l'excitava molt
que quan es treia la polla era perquè
anava bé
perquè pintava el que volia pintar
i en aquella pintura
després d'una bona estona capullant i descapullant la seva polla
que no era gaire llarga
però sí força gruixuda
hi acabava escopint trellades de semen
que regalimaven tela avall
després les diluïa en el quadre
agafava els pinzells i hi confonia la pintura a l'oli
amb el seu semen
quan es masturbava i s'havia escorregut després mai
no es guardava la polla entre els pantalons
la deixava penjant
i continuava pintant com si res
recordo com sovint

li gotejava un darrer fil de semen espès
que li sortia de la punta del capullo
que trigava llarga estona a caure a terra
era el que més m'agradava de quan es masturbava
veure si al final hi hauria
aquell regal
aquell fil de semen regalimant o no del seu prepuci
i si cauria a terra o no
perquè la llum
la imatge
des d'on jo era assegut
o estirat
o reclinat
m'agradava molt
veure-la
m'hipnotitzava
per la llum
em donava pau
com la primera vegada que vaig veure
una aranya teixint la seva trampa
als columpios de la plaça
o com la primera vegada que vaig olorar
de prop
els mugrons de la Pura
que em van semblar angelicals
gràcies a la llum de la finestra
i aquell semen ara
també m'ho semblava
d'angelical

de connectat amb el món
alguna vegada
quan la gota era a punt de caure a terra
m'imaginava
sortir corrent de la meva immobilitat de model
i obrir la boca per recollir-la
perquè no taqués les rajoles
i es diposités dins meu
amablement dins la meva boca agraïda
com quan el capellà
amb molta prosòdia
ens posava l'hòstia sobre la llengua els diumenges
no ho vaig fer mai
però quan hi pensava se m'escapava el riure
i no volia riure
perquè ell em volia impertèrrit
seriós
i sabia que s'enfadaria
si reia
i sabia que si s'enfadava
no pintaria a gust
i jo no volia que això passés
per això evitava pensar-ho
per evitar el riure
així que mai vaig satisfer aquell impuls
però no em feia res
perquè hi ha molts impulsos que no s'han de satisfer
que no cal
una vegada va convidar un altre noi més gran que jo

a fer de model amb mi
vaig tenir enveja
no perquè la tinguéis més grossa
que la tenia més grossa
no perquè la tinguéis més llarga
que la tenia més llarga
sinó per la companyia
perquè ocupava el meu espai
el nostre espai
vaig sentir l'envveja
no l'havia sentida mai
l'envveja
i no em reconeixia
és un sentiment que no havia aparegut mai dins meu
envveja?
no
després d'aquella sessió no vaig voler tornar mai
a casa del pintor
ni em va buscar
ni em va trucar
es va acabar
i amb això els ingressos
que em reportava
aquell noi el vaig trobar un dia
una tarda pel meu barri
anava amb una samarreta estreta
amb una imatge gegant de la Madonna
i uns pantalons abaixats
ensenyant els calçotets

aquest cop no em vaig frenar l'impuls
hi ha impulsos que s'han de satisfer
que cal fer-ho
hi vaig anar directe
va rebre un cop de puny a la cara que el va tombar
quan es va girar per saber què havia passat
jo ja no hi era
havia fugit com el vent
i vaig pensar que
és així com jo vull viure
com ho fa el vent
lliure
i córrer
com el vent
com quan surto a les nits a ser ciutat
perquè és quan noto que
he deixat el poble enrere
perquè soc ciutat
m'hi fonc
no sabia com dir-ho
potser us podria explicar alguna cosa més
més íntima
vaig plorar
divendres passat
però no de pena
de pena ja no en tinc
quan et quedes orfe tan petit
la buidor
la ràbia

la impotència
és tan gran
t'aclapara tant
que vius al marge de les nimieses
del món
al marge dels diners
al marge del què diran
al marge de l'estabilitat
al marge de les manifestacions
al marge de tanta hipocresia i egoisme
i vas a la recerca de la veritat
de la puresa
d'allò únic
així que he detectat que quan algú d'aquest món
on vivim em diu una veritat
per petita que sigui
com ara una tonteria com
donar l'hora correctament
l'hora exacta
i ben dita
m'emociona
és per això que vaig plorar
divendres passat
us ho explico
a la nit vaig conèixer una noia rossa
d'un ros poc ros
d'un ros no definit
d'un ros indefinit
treballava en un bar de cambra

era un bar ni massa modern
ni massa popular
ni massa de res
era un bar obert
un d'aquests que són de tot
i van de moderns
i no hi ha gaire gent
i et ve de gust estar-t'hi per estar-hi
jo quan no sé què beure demano un còctel
demano un còctel que no sé triar
i així he de tenir conversa amb el cambrer
o cambrera
com va ser en aquest cas
tu què em recomanes?
què t'agrada?
amb alcohol
àcid?
més dolç?
amarg?
tens predilecció per algun licor en especial?
i així anem parlant
surten preguntes
i quan surten preguntes demanen respostes
i surt una conversa sana
amb objectiu
amb finalitat
per fer-la petar
sense forçar res
i vam acabar decidint que em convenia

un Rob Roy
doncs un Rob Roy
després del primer tast
em mira amb atenció
i em pregunta si m'agrada
t'agrada?
i una cosa porta a l'altra
somric
espero uns segons
m'agrades més tu
li dic
i riu
té un riure que no s'adiu amb la seva cara
riu escandalosament
amb franquesa
i en tres fases clarament diferenciades
l'explosiva
la de retenció
i la coda
meravelloses les tres
és inevitable no sorprendre's la primera vegada
que el sents
després
un cop t'hi fas
només vols provocar aquell somriure
a veure si és capaç de repetir-lo
i que et provoqui la mateixa enveja sana
que et va provocar la primera vegada que el vas sentir
quan van tancar

eren les dues de la matinada
vam anar a una pensió
ella viu fora de la ciutat
i jo tinc un rellogat al meu pis
li rellogo una habitació
és un noi que estudia un màster
un màster en comunicació de conflictes armats
pau
i moviments socials
de vegades
dormim junts
li rellogo l'habitació
li rellogo el llit
i com que ens atraïem
follem
m'agrada tenir la meva polla dins seu
tant
que m'hi estic
sense moure'm molta estona
un cop m'escorro
soc dels pocs que
aguanten l'erecció un cop ho ha fet
em demana que em quedi dins seu
això em flipa
i ho faig
el meu penis
aleshores
nota els batecs del seu cor a través dels plecs del seu cul
i m'agrada

m'agafa son
ell em reclama
i fa que l'abraci
i ho faig
trenem fort els dits
i m'adormo
així que anar al meu pis era possible però inviable
no hi portava mai ningú
des que hi era ell
i vam anar a una pensió
un cop allà em vaig ratllar
em va dir que estudiava interpretació
una altra actriu
no
no
però no era cambrera?
sembla que tenim fixació per les mateixes coses
els éssers humans
em va dir que estudiava escenes de teatre i feia cursos
però que encara no havia trepitjat mai
un escenari
però que se'n moria de ganes
jo hauria pogut dir-li que la mare
del meu fill
que tenia un fill de quatre anys
que després d'anys de proves i d'in vitros i de molts i molts
diners llençats per quedar-se embarassada soltera que no volia
homes doncs que ja havia perdut les esperances però que havia
anat a un d'aquests que llegeixen les cartes i que li va dir que

seria mare d'un nen i que el pare seria el jove més bell del món i va resultar que aquest ésser als ulls d'ella era jo que quan em va veure sortir de la discoteca i sobretot quan em va veure recolzat a la paret encenent una cigarreta ho va tenir clar que mai a la vida havia tingut una revelació intuïció tan clara i que mai a la vida havia estat tan convençuda i segura del que feia perquè a ulls d'ella en aquell moment jo era l'ésser més bell del món

doncs

que la seva mare

li hauria pogut dir

que la mare del meu fill

perquè tinc un fill

també era actriu

però que tampoc s'hi acabava de dedicar

que tampoc s'hi acabava de dedicar

perquè s'havia especialitzat

en coaching infantil

que al tenir un fill ho va veure clar

que l'havia de mantenir

i que aquí hi havia poca gent

vaja ningú

que es dediqués a treballar

seriosament amb nens i nenes per ser actors

no per fer anuncis

que també

sinó per ser actors professionals però infantils

i com que els pares sempre pensen

que els seus fills són els millors

o es mereixen el millor
o com que els fills són uns capritxosos de merda
i volen el reconeixement mediàtic
doncs hi ha molta pasta en joc
i n'ha fet un gran negoci
és una crac en això
jo li dic que
al meu fill no el vull veure mai per la tele
ni al cine ni fent un anunci
però jo del meu fill no decideixo res
ni les colònies
ni el color dels calçotets
ni si ha de fer o no d'actor
jo al meu fill li soc semen
i juguem a pilota
perquè li agrada
però no li podia
ni li volia pas dir
que la mare del meu fill
podria o la podria ajudar a trobar feina
o a obtenir contactes per a un càsting
paraules totes elles que em remouen
tanta bilis com el noi a qui vaig
partir la galta d'un cop de puny
només per ràbia
així que no li vaig dir res de tot això
vaig callar
tot això ho vaig pensar en mil·lèsimes de segon
vaig callar

mut
mentre em decidia si deixar-la allà
per actriu
o tornar a casa
es va produir allò que no passa mai
una anunciació
un instant de puresa
la mirava
i ella a mi
un raig de llum de la bombeta del sostre
li il·luminava tres quartes parts de la cara
com si fos una actriu de les d'abans
i davant d'aquella imatge perfecta
vaig tenir l'impuls irrefrenable
de sentir-la meva
va ser el silenci més intens
que hagi sentit mai per algú
els nostres cors van bategar en sintonia
en simfonia
i
vam follar
després de follar
us podria explicar tot el que vam fer però no ho faré
perquè va ser tan intens que no ho podria descriure
no seria exacte a la realitat
del que va passar en aquella habitació
la fusió dels nostres cossos
va trobar l'escletxa
perquè les nostres ànimes

ferotges
desacomplexades
trobessin
la malaltia de la follia del vici
i alhora la pau
i el karma
de ser un sol cos
no va ser ni breu ni llarg
no vam fer res d'inaudit
d'extraordinari
però
va ser únic
va ser nostre
va ser intens
dens
profund
irrepetible
hi ha intimitats que no cal explicar
en un moment determinat
es va posar a riure com ella riu
amb els seus tres temps característics
i els enllaçava
tres més tres
més tres
més tres
no s'acabaven mai
tota ella explotava de joia
tota nua
amb tots els porus dilatats

irradiava ara ella la llum
que abans havia recollit de la bombeta del sostre
l'hauria divinitzada en aquell moment
quan va poder contenir la joia
em va dir que li recordava
l'escena que estava treballant
aquells dies a classe
que fins a aquell moment
no se n'havia adonat
i em va demanar que li preguntés
tota motivada
què era?
que a què es dedicava?
que l'escena anava sobre això
sobre la veritat
que una cambrera que estudiava
interpretació
passa a Nova York
després de follar amb Edmond
es deia així el protagonista de l'obra
un desconegut per a ella
com jo ho era per a ella aquella nit
resulta que ell li diu
que vol emprendre una nova vida
sense mentides
només seguint la veritat
així que quan Edmond li pregunta molt seriosament
què és?
ella respon actriu

quan el que segons Edmond hauria
de respondre és que és cambrera
l'hi pregunta unes quantes vegades
i com que ella insisteix que és actriu
i no cambrera
que és el que realment és
no el que voldria ser
Edmond la mata
així que quan jo li vaig preguntar
a la meva rossa
què era?
ella em va dir que cambrera
perquè era la veritat
i va ser quan vaig plorar
no de pena
vaig plorar perquè em va dir una veritat veritat
a un nivell molt més profund que dir bé l'hora del rellotge
perquè va dir no el que anhelava ser
sinó el que era
perquè va afrontar la seva realitat
i jo al mateix temps
m'acabava de follar una cambrera
i no una actriu que era cambrera
algú que era
no algú que desitjava ser
i va ser tant de veritat aquesta revelació que
ens vam abraçar
i va ser màgic
aquest instant

és el més potent que he tingut mai a la vida
el que supera tots els orgasmes
ja que qui s'escorria no era la meva polla
sinó la meva ànima
fruit d'una connexió brutal
i mentre m'abraçava sobrepassada
m'omplia de petons
de petons i més petons
per tot arreu
a la coronilla
a l'aixel·la esquerra
a les galtes del cul
als peus
al pit
al perineu
a les orelles
a les galtes
als llavis
als ulls
i entre tants petons
i entre tants gràcies
se li va escapar la maleïda frase
aquella que ho va capgirar tot
com un mitjà
del cel a l'infern
en una frase
que gràcies
perquè ara havia entès
l'escena

em va dir
que gràcies perquè ara havia entès
ara havia entès el personatge escrit per Mamet
i que tant li costava d'entendre
i que es moria de ganes
d'ensenyar el resultat als seus companys de classe
a la seva professora
especialment a aquesta
que tots fliparien amb el resultat
perquè ho havia viscut
jo ja feia estona que no plorava
l'impacte de la veritat
el conec
i no perdura gaire
però no m'hauria imaginat que seria tan curt
no vaig poder evitar sentir-me
utilitzat
una altra vegada una actriu
m'utilitzava per la seva finalitat
i no era semen
aquest cop
que això mira
encara
es podria entendre
era molt pitjor
perquè
era usurpar-me vida
tot i que digués que era cambrera
quan em va obligar a preguntar-li

què era?
en el fons se sentia actriu
i no cambrera
ja en aquell moment
i molt abans
des de la barra del bar
quan m'havia conegut
ja se sentia actriu i no cambrera
i va tramar el seu pla
havia mentit des del còctel
com amagant la veritat en un joc de nines russes
amb la finalitat de trobar una emoció
amb la necessitat de viure una experiència
per poder interpretar-la després
en un personatge
m'havia mentit
era malvada i cínica
emocions que detesto
no van amb mi
era mentidera
va mentir conscientment
per un puto treball de classe
jo formava part d'un banc de proves emocional
em vaig desfer dels seus braços
em vaig vestir
i no la vaig matar
ho hauria pogut fer
s'ho mereixia
però no en vaig tenir l'impuls

hi ha impulsos que no cal satisfer
vaig anar a casa
a peu
a casa meva
caminant
vaig pujar les escales
a peu
que no tinc ascensor
i vaig entrar al pis
i vaig deixar les claus posades al pany per dins
i vaig entrar a la meva habitació
i em vaig despullar
i no volia dormir
rondava
i no volia sortir al carrer a córrer
aquest cop no
i estava sol
sol
i vaig anar a l'habitació del meu rellogat
dormia
em vaig ficar dins del seu llit
vaig excitar-lo
es va deixar fer
absolutament adormit
es va deixar masturbar per mi
em vaig posar la seva polla dura
dins la boca
vaig aconseguir el que volia d'ell
al cap d'uns segons

es va escórrer
molt
i vaig poder prendre el meu got de llet calenta
no en vaig deixar ni una gota
m'ho vaig empassar tot
me'n delia des de feia molt de temps
ell
endormiscat
em va abraçar
molt fort
vaig lliscar cos amunt
fins que
vam quedar cara a cara
pels nostres nassos no hi cabria ni un paper de fumar
ni una navalla d'afaitar
i fluixet vaig sentir com se li escapava
a mig mil·límetre del meu nas
I love you
després
vaig sentir com sospirava
i
dels llavis
se li escapava
per segon cop
un altre
I love you
fluixet
encara molt més dolç que l'anterior
i vaig saber

en aquell moment
que era a casa
que anhelava tant
la llibertat
de córrer nu pels carrers
com
la sensació
infinita de
tornar a
casa
perquè em diguessin
inesperadament
un dia
per primera vegada
a la vida
algú
que estudia un màster en comunicació
de conflictes armats
pau
i moviments socials
que m'estima
per fi
algú
fruit d'un sospir
després d'una nit fosca
m'havia dit que
m'estimava

El noi agafa la roba.

Es vesteix.

Un cop vestit del tot.

i fins aquí
continuarem com vam quedar
ara aniré cap a la taula del reservat
em despullaré
ja heu vist com soc
m'estiraré sobre la taula
i deixaré que els cambrers i cambreres
m'omplin el cos de peces de sushi
de sashimi
de makis
de niguiris
un cop el meu cos ple de menjar
deixarem que se'n vagin
i ja no tornaran a entrar
us avisaran quan tot estigui disposat
serà el vostre torn
així doncs
com vam quedar
sopareu del meu cos nu
no podreu tocar-me
ni amb els bastonets
absolutament prohibit tocar-me
si ho feu me n'aniré
després
a les postres

després del cafè
dels xupitos
tant d'alcohol com vulgueu
hi ha barra lliure
tant d'alcohol com vulgueu
està tot disposat en un bufet
veureu neveretes
gel
tot a mà
només després
només quan ja no resti ni una peça
de menjar japonès sobre
el meu front
les meves cuixes
o el meu pubis
qui vulgui
podrà masturbar-se i escorre's
sobre meu
el meu cos el teniu a disposar
tot vostre
per emanar
els vostres líquids
damunt meu
no em podreu tocar
ja us ho he dit
encara que veieu que m'exciti
pot passar
pot passar que trempi
no em podeu tocar

encara que em veieu excitat
no em podeu tocar
o me n'aniré
el que feu entre vosaltres
això
ja no és cosa meva
entre vosaltres feu el que us vingui de gust
però a mi no se'm podrà tocar
o me n'aniré
aquest és el tracte
m'heu vist nu
i entenc que us agrado
m'heu escoltat
i entenc
que podem tirar endavant la sessió
ja us ho he dit
ja ho sabeu
quan us masturbeu
homes i dones que heu vingut
a aquest sopar especial
aprofitant el congrés
quan us masturbeu
els que ho desitgeu
els que vulgheu
sou lliures de pensar
sou lliures de deixar fluir la vostra imaginació
en coses que us he dit
en coses
que us he explicat

que ja us pertanyen
podeu pensar en la Pura i els seus pits angelicals
en el pintor i les seves pintures eròtiques
en la teranyina dels columpios
en la mare del meu fill i en l'olor del seu cony tan especial
en l'actriu de divendres passat amb qui vaig connectar sexual-
ment com feia anys que no feia amb ningú
o el noi del màster que tinc a casa de qui tant m'agrada el gust
del seu semen i sobretot penetrar-lo
en qualsevol cas
la imaginació és ben vostra
jo hi poso el cos
jo us suggereixo les paraules
totes certes
cap mentida
detesto les mentides
i vosaltres descarregueu
els vostres líquids
sobre meu
penseu el que penseu
penseu en el que penseu
les hores que vulgueu
les vegades que vulgueu
no me n'aniré
no em mouré de la taula
fins que no hagi sortit
el darrer comensal
fins a les set del matí tenim temps
si encara resta algú

aquest tindrà
premi
ja ho sabeu
l'honor de veure com
em desperto
quan soni l'alarma
hi ha un despertador
quan soni
a les set en punt
veurà
com obro els ulls enganxifosos
dels vostres líquids mig ressecs
com em redreço a poc a poc
com m'assec
renovant la pell
com qui surt d'una crisàlide
un cop dret
i si m'ho demana
si m'ho demana bé
esclar
i si li ve de gust
i si es posa de genolls
amb la boca oberta
suplicant
i agraïda
beuré dos litres d'aigua
hi ha sobre el bufet
dues ampolles que diuen
no tocar

són les meves
són per a mi
per a aquest moment
i esperaré
esperaré a tenir la bufeta plena
ben plena
i
aleshores
només aleshores
si m'ho demana
o si m'ho demanen
sense paraules
la persona
o les persones
que hagin persistit
fins a les set del matí
si les veig de genolls
amb la boca mig oberta
suplicants
aleshores
orinaré sobre seu
m'hi pixaré
on m'indiquin
i me n'aniré
aquest és el pacte
aquest és el tracte
aquest és l'ofertament
aquesta és l'aventura
aquest és el colofó

al vostre congrés
a la ciutat
això sí
abans no vagi tirant cap al reservat
i comencem el ritual
el festí
com vam quedar
i per evitar malentesos
abans
abans
no comenci la nit
tots
i cadascú
i cadascuna de vosaltres
abans
doncs
m'hauríeu de pagar

El fill

Un home madur de mirada líquida ens observa.

em fa molt feliç ser avui aquí
i em fa molt feliç que hi sigueu
veig molta gent que m'estimo
ei
com sabeu no vaig poder celebrar
els meus trenta anys de carrera
com jo hauria volgut
el dolor era molt fort
molt agut
i abans de posar-me en evidència
m'ho van aconsellar
vaig decidir suspendre la celebració
i de fet
deixar de fer concerts
deixar de fer
i deixar de ser
però

com diu Shakespeare a *Ricard II*
hi ha moltes altres vides possibles en la vida d'un mateix
i m'hi estic familiaritzant
m'he redescobert
en la tranquil·litat
tinc un problema greu
a les mans
ja ho sabeu
un pianista sense dits hàbils
és com una cervesa sense alcohol
que com deia una cançó del meu temps
no está mal pero requiere empeño
sí
tinc les connexions
atrofiades
els tendons
inoperatius
i per tocar el piano
doncs sembla que
s'han de tenir bé
les connexions
i no les tinc bé
avui faré un esforç
perquè el vull fer
perquè vull
perquè em sembla que podré
no soc de parlar gaire
ja ho sabeu
soc de tocar

així que
abans no sigui massa tard
abans
no m'oblidi del que són les tecles
i del que és un piano

piano
dent
mosquit
carxofa

he volgut que ens veiéssim uns quants
sí
volia
oferir aquest concert
íntim
més que un concert
veure-us
una peça
us tocaré una peça
una peça breu
val més no forçar la màquina
que parli la música

m'ha costat molt escollir-la
n'hi ha tantes
us faré
un intermezzo de Brahms
el 118 número 2
crec que és l'adequada
és la que em ve de gust
és la que em permet obrir-me més cap endins
només això
volia
un obrir-me
un trobar-nos
un retrobar-nos
un veure-us
i deixar que passi el que hagi de passar
m'hi veig amb cor
demà potser ja no podria

ho enyoro
cada vegada menys
passa el temps
però ho enyoro
veig cares que m'estimo molt
que m'han acompanyat
que m'heu acompanyat
tota la vida
sou els meus propers
els meus

no soc de parlar gaire
soc de tocar
però abans de fer-ho
voldria
tinc la necessitat
de parlar-vos
de la meva família
que s'acaba en mi

els meus pares
no hi són
avui no hi són
però
sempre hi han sigut
amb les seves pors
i les seves misèries
amb les seves alegries
i les seves dèries

el pare
el pare molts no sabeu ni qui era
el pare
devia ser una de les últimes persones que van morir de sida de
quan la gent ja feia dècades que no es moria de sida
era tot bondat
inconsciència
el recordo volent jugar a pilota amb mi
cosa que jo detestava
perquè no he sabut mai què fer amb els peus
soc un negat per ballar
però ho feia
perquè semblava que això a ell
sí que el feia feliç
ens vèiem molt poc
per a mi va ser un ésser màgic
lliure
anava i venia
el pare
un esperit
mai sabies quan apareixeria
fins que un dia va deixar d'aparèixer

la mare
ja ho sabeu
la mare fins fa ben poc
l'he tinguda al meu costat
amb la seva mirada implacable
severa

exigent

una dona amb una capacitat infinita per estimar però alhora
amb una incapacitat infinita per poder-ho assolir

el piano li dec a ella

a la seva insistència perquè fes
art

jo no servia per ser actor

el que ella hauria volgut que fos

encara que vaig participar

una vegada

molts no ho deveu saber

però si busqueu per internet

segur que ho trobareu

una vegada vaig sortir

en un anunci de gelats

l'espot passava en un càmping

jo vestia amb calça curta

i havia d'anar directament a càmera

fugint esperitat d'una tenda

amb un gelat de gel en forma de mosquit a les mans

i somrient havia de dir a la càmera

a mí este verano los mosquitos no me van a picar, ¿y a ti?

i acte seguit havia de fer una queixalada al cap del mosquit

que treia un líquid vermell sang

era una imitació burda d'un Dràcula

no ho estava fent gaire bé

gens bé

m'embarbussava

em quedava en blanc

i com més malament ho feia
més notava com tothom es posava nerviós al meu voltant
hi havia molta tensió
en una de les moltes preses
atabalat
vaig caure de morros
hauria volgut desaparèixer
de tan paralitzat com estava
van haver de venir uns tècnics del rodatge
a aixecar-me
quan enretirava el cap del fang
vaig veure com una dent
s'havia quedat enganxada a terra
una de les del davant
ai mare
això però sembla que els hi va agradar força
perquè de cop
tothom va semblar relaxar-se
menys l'esguard de la mare
sense la dent vaig notar que ens en sortiríem
perquè ara sí que els hi agradava la meva manca de destresa
ho vaig saber
perquè es pixaven de riure
encara que ho dissimulessin
i així és com surto a l'anunci de zimpàtic dient
a mí ezte verano loz mozquitos no me van a picar, ¿y a ti?
per més que tothom en quedés encantat
la mare se'n va adonar
que jo d'actor res

i ens vam concentrar exclusivament
en el piano
jo i ella
una única passió
jo em vaig afermar a aquesta passió
perquè m'agradava
i vaig obviar-ne el seu esguard més fosc
la meva soledat
valorava però la seva presència
la seva paciència
la seva persistència
i la seva exigència
no crec que hagi assolit del tot
el que ella volia
ni
el que jo

no em puc queixar
som aquí
avui
ells
no hi són
però ho voldria
hi ha un dia
un dia qualsevol
fent una activitat qualsevol

quan ja passes de llarg el mig segle
que saps qui ets
que te n'adones
perquè et fan dir
dent
piano
carxofa
i mosquit
i tornes a ser un nen
tot té sentit
assumeixes el misteri de la infantesa
perquè tot enllaça

i ara ets tu sol
indivisible

vull dir gràcies
i els hi vull donar les gràcies
perquè em van donar la vida
no sabeu
com m'emociona
suposo que perquè avui estic tou
recordar-los

ara
sí

no hi són
pagaria
pagaria
perquè
fossin aquí
entre vosaltres
entre nosaltres
no de pensament
sinó físicament
i em poguessin escoltar
aquí
ara
i em veiessin davant
d'aquest repte
em veiessin
tocar aquestes notes
de Brahms
que em fa tanta por tocar
però que al mateix temps
em deleixo per fer-ho
per ser ells
per fer-ho ja
pagaria
sí
pagaria
per unir-m'hi
pagaria

només seran cinc minuts
confio que els meus dits aguantin l'investida

som-hi

*El fill toca com mai abans Intermezzo A major opus 118 de
Johannes Brahms.*

Aplaudiments.

[Acabada la revetlla de Sant Joan del 2018.]

M'hauríeu de pagar s'hauria d'haver estrenat l'11 de novembre del 2020 a la Sala Atrium. La pandèmia de Covid-19 n'ha apla-çat l'exhibició regular i la primera representació està prevista per al 19 de desembre del 2020, en el marc de Temporada Alta, amb el següent equip artístic:

ELLA: Àurea Màrquez

ELL: Francesc Cuéllar/Carles Roig

EL FILL: Albert Pérez

Direcció escènica: Jordi Prat i Coll

Il·luminació: Mattia Russo

Fotografia: Noelia Sardà

Disseny gràfic: Ariadna Fígols

Producció: Atrium Produccions amb Temporada Alta 2020

Aquest llibre ha estat compaginat
amb la tipografia Bembo en cos 11,4
i s'ha imprès amb un paper òfset cru
de 88 grams.

ALTRES TÍTOLS

Ventura · Volem anar al Tibidabo

Cristina Clemente

HISTÒRIA

Jan Vilanova Claudín

Llibert

Gemma Brió Zamora

Un tret al cap

Pau Miró

Si no t'hagués conegut

Sergi Belbel

La dansa de la venjança

Jordi Casanovas

Tortugues

Clàudia Cedó

Fairfly

Joan Yago · La Caldrica

Teatre trans i altres textos no
normatius

Marc Rosich

Y-X · El mar no cap dins d'una
capsa de sabates

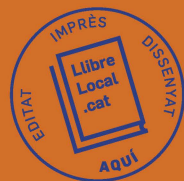
Laià Alsina Ferrer

Tres veus, tres personatges, tres revelacions. *Ella* és guia d'art i, davant d'un grup de visita a un museu, començarà a fer brollar paraules. *Ell* és un jove que s'ofereix per satisfer fantasies i voldrà que el coneguem millor. *El fill* és un músic que ens ha reunit perquè, tot i les seves condicions de salut, ens vol tocar una peça al piano.

Jordi Prat i Coll ha escrit tres monòlegs sobre la soledat a partir de tres personatges que necessiten revelar-se davant d'algú per parlar d'art, infantesa, records, sexe, veritats, fragilitats i, en definitiva, de tot allò que no entenem però que necessitem expressar.

PVP: 12,50 €

www.comanegra.com

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

comanegra